

MEMÒRIA ARQUEOLÒGICA DE LA INTERVENCIÓ
EFFECTUADA AL CARRER DE VILAGELIU I GAVALDÀ, 1-7.
(BARCELONA, EL BARCELONÈS)

Codi MUHBA: 040/08

Data intervenció: 10-17 de març, 2008

Eva Orri Terrado

Barcelona, novembre 2010

ÍNDEX

- 1. FITXA TÈCNICA**
- 2. INTRODUCCIÓ**
- 3. ENTORN GEOLÒGIC I GEOGRÀFIC**
- 4. NOTÍCIES HISTÒRIQUES I INTERVENCIONS ANTERIORS**
- 5. MOTIVACIONS I OBJECTIUS DE LA INTERVENCIÓ**
- 6. METODOLOGIA**
- 7. DESCRIPCIÓ DE LES TROBALLES**
- 8. CONCLUSIONS**
- 9. BIBLIOGRAFIA**
- 10. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC**
- 11. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA**
  - 11.1. Documentació fotogràfica**
  - 11.2. Documentació planimètrica**

1. FITXA TÈCNICA

NOM DE LA INTERVENCIÓ	C/ de Vilageliu i Gavaldà, 1-7. Barcelona.
UBICACIÓ	Districte de Sants-Montjuïc. Barcelona
COORDENADES UTM Fus31N amb Datum ED50 (UB/ITC)	X: 428592 Y: 4578854 Z: 6,70 m.s.n.m.
CONTEXT	Zona urbana
TIPUS D'INTERVENCIÓ	Preventiva terrestre
CLASSE D'ACTIVITAT	Control arqueològic
DATES D'INTERVENCIÓ	10-17 de març de 2008.
PROMOTOR	Fecsa- Endesa
EQUIP TÈCNIC	Direcció: Eva Orri Terrado

2. INTRODUCCIÓ

Amb motiu de les obres de reforç de la xarxa elèctrica previstes per la companyia **FECSA-ENDESA**, i portades a terme per l'empresa **REDES** al C/ de Vilageliu i Gavaldà de Barcelona, i donat que aquest indret s'inclou en una zona d'interès arqueològic i d'alt valor històric, el Museu **d'Història de Barcelona**, decidí presentar una petició per realitzar un seguiment arqueològic dels treballs, per tal de poder documentar i preservar les restes arqueològiques que poguessin aparèixer al subsòl, sempre cenyint-nos a l'obertura de la rasa que l'obra requeria.

Un cop obtinguts els permisos sol·licitats a la **Direcció General del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya**, es procedí a la intervenció arqueològica que fou adjudicada a l'empresa **ATICS S.L. (Gestió i Difusió del Patrimoni arqueològic i històric)**, sota la direcció de l'arqueòloga Eva Orri Terrado.

El control arqueològic es realitzà sota la supervisió del **Servei d'Arqueologia i Paleontologia**, seguint la normativa municipal i general en temàtica de patrimoni i fou dut a terme entre els dies 11 i 13 de març de 2008.

3. ENTORN GEOLÒGIC I GEOGRÀFIC

La comarca del Barcelonès, comprèn el territori estès entre la Mediterrània i la Serralada Litoral, en el tram conegut com a Collserola i delimitat pels rius Llobregat i Besòs. Des del punt de vista morfològic, doncs, s'aprecien dues grans unitats, Collserola i el Pla.

A la Serra de Collserola hi trobem una formació de *horst* compostat per materials granítics i esquistosos, limitat al Nord pel Vallès (Sector central de la Depressió Pre-litoral), a Llevant pel Turó de Roquetes (Besòs), al Sud pel Turó de Valldaura i a l'Oest pel Llobregat.

En quant al Pla, es troba obert al mar i limitat per la Serralada Litoral (composta de llicorelles silurianes assentades en un basament granític) i a migjorn per la falla que segueix ran de mar des del Garraf i el Turó de Montjuïc fins al Turó de Montgat, més enllà del Besòs.

La falla, originada al moment de la fractura del Massís Catalano-balear, dibuixà el que a grans trets havia de ser la costa catalana. Per això, el pla inclinat del peu de Collserola és de basament paleozoic i d'estructura tabular, havent estat afectat per tots els moviments orogènics alpins.

En el miocè i el pliocè, damunt del sòcol paleozoic, sedimentaren dipòsits marins dels qual són testimonis una sèrie de petits i suaus turons (dels Ollers, del Tàber, de les Falzies, de la Bota). La falla es fa visible al Pla ja que si des de Collserola els dipòsits baixen d'una manera continuada, suau i regular, al punt de contacte entre Ciutat Vella i l'Eixample, es produeix una ruptura amb la presència d'un salt o esglaó d'uns 20 metres, clarament visible en la morfologia urbana (les baixades de Jonqueres, de la Via Laietana, els carrers d'Estruc, de les Moles o de Jovellanos). Aquest salt fou aprofitat per la defensa de la ciutat situant-hi les muralles o a nivell econòmic, explotat amb la ubicació de diversos molins a la zona coneguda com de les moles (actual carrer de les Moles).

De l'esglaó cap a mar ja no hi ha sòcol de licorella ni de granit, sinó que ens trobem un mantell al·luvial format per les aportacions de les rieres, dels torrents, dels deltes dels rius veïns i del corrent litoral.

En aquest sector del pla es formaren maresmes i estanyols, però degut a l'avenç de la costa, molts d'aquest ja no existeixen en l'actualitat tot i que molts

d'ells han continuat vius en els topònims de la ciutat (Banyols a la marina de Provençals, la Llavineria a Portal Nou, la Llacuna i la Llanera al Llobregat o l'estany del Cagalell al Port).

Referent al terme municipal de Barcelona, aquest abasta una extensió de 1.754.900 h i s'estén a la costa mediterrània en una plana de 5 Km d'amplada limitada al NW per la Serra de Collserola (que culmina a 512 metres amb el Tibidabo), entre els sectors deltaics del Llobregat i el Besòs.

La seva funció de capital sempre ha estat afavorida per la situació geogràfica d'aquesta plana, on conflueixen els dos grans eixos de comunicació que travessen en direcció N-S la Catalunya Central (el Llobregat i l'eix Besòs – Congost –Ter).

Com hem esmentat abans, ens trobem davant d'un territori format a causa de l'acumulació de sediments provinents de les rieres, torrents i deltes dels rius propers a la ciutat així com de sediments marins (és reconegut que en els darrers segles, Barcelona ha guanyat terreny al mar).

En aquesta plana, quasi completament urbanitzada avui, es destaquen unes zones clarament diversificades.

- El nucli antic, que correspon a la primitiva ciutat romana, damunt el Mont Tàber (15m), proper a la mar, dominat al Sud pel gran promontori de Montjuïc (173m), i que amb els seus ravals més pròxims fou tot Barcelona fins a mitjans del segle XIX.
- Una sèrie de petits nuclis de poblament més densos, antics pobles forans creats a l'entorn de la ciutat.
- I una àmplia zona quadriculada, de carrers amples, planificada a la segona meitat del segle XIX (l'Eixample del Pla Cerdà), quan caigueren les muralles, que representà la unió entre la Barcelona Vella i els municipis del Pla. Aquests van ser annexionats a la ciutat a finals del segle XIX, i van permetre alhora el creixement demogràfic i urbanístic modern, ultrapassat els darrers decennis per un creixement sovint caòtic i incontrolat que ha arribat, amb caràcter marcadament suburbial, als racons més extrems de la plana i ha amenaçat tota la muntanya.

4. NOTÍCIES HISTÒRIQUES I INTERVENCIONS ANTERIORS

L'emplaçament estratègic de Montjuïc (173 m d'alçada), amb domini visual del Pla de Barcelona i de la Serralada Prelitoral, dominant el mar i amb el riu Llobregat (antigament navegable) al costat, fou, amb tota probabilitat, fonamental en l'ocupació humana de la muntanya ja des de la prehistòria. Aquesta ocupació prehistòrica es troba documentada per la presència d'estris fets de jaspi originari de Montjuïc, a jaciments del Barcelonès i el Baix Llobregat. De fet, amb motiu dels Jocs Olímpics de 1992, en una campanya de prospecció, es va localitzar el taller del Morrot, al peu del castell de Montjuïc, al nord del vessant que mira al port (MIRÓ, 1998).

Restes de ceràmica cardial dispersa a Montjuïc ens parlen de la presència neolítica a la zona (SÁNCHEZ I POMÉS, 2001).

D'altra banda, es va localitzar un jaciment del Bronze Final (s'hi va excavar part d'una possible sitja) al carrer d'Anníbal en la confluència amb el carrer de Margarit, a la zona de contacte entre Montjuïc i el Poble Sec (MIRÓ, 1998).

També han estat documentades a Montjuïc restes d'època ibèrica localitzades al vessant sud-oest del turó, entre el castell i el cementiri, a la confluència dels camins del Molí Antic i de la Font de la Mamella. Aquestes corresponen a una sitja, una llar de foc i una sèrie de forats de pal (possible cabana?), amb probables funcions d'enclavament estacional (MIRÓ, 1998).

Altres elements de la mateixa època han estat documentats a l'indret on actualment passa l'avinguda dels Ferrocarrils Catalans. En un petit promontori proper es van localitzar restes del que sembla el poblat laietà de Montjuïc, amb una sèrie d'estructures que podrien correspondre a hàbitats, així com un gran mur que podria ser el de tanca del poblat. A la plana, al peu del turó, es van excavar un conjunt d'estrats, que segurament corresponen a esllavissaments del turó on se situava el poblat. També al sector del pont de l'Esparver, a la darreria de la dècada de 1920, quan es va obrir la gran trinxera de la línia del tren de Magòria al Port, van aparèixer una sèrie de sitges d'època ibèrica de grans dimensions, de les quals Serra Ràfols en va poder excavar un parell. L'any 1990, quan es van reprendre les excavacions a la zona amb motiu de les obres d'infraestructura dels Jocs Olímpics, van ser localitzades aproximadament una cinquanta més que van

poder ser datades entre els segles V-II a.c. (MIRÓ, 1998; RIERA I PALET, 1993; GRANADOS, 1991).

Més tard, durant el període republicà tardà (segles II-I a.c.), l'assentament a Montjuïc es caracteritza per un caire dispers i rural amb tendència a ocupar noves àrees al sector sud de Montjuïc. Així, un nucli d'origen republicà tardà (una vil·la rústica) va ser localitzat al sector de l'Estadi l'any 1929, arran de les obres de les infraestructures per l'Exposició Universal d'aquell any. Es localitzaren sitges, murs i material ibèric i romà, que permeteren establir una datació entre el segle II a.c. i el segle V d.c. L'any 1984, en les obres d'ampliació del cementiri del Sud-oest, a la part alta del vessant que mira al Fossar de la Pedrera, es van documentar una sèrie d'estructures d'època republicana tardana (segles II-I a.n.e.) segurament pertanyents a una altra vil·la rústica. I també quan s'iniciaren els rebaixos per construir l'edifici de La Campana, a la Gran Via, al peu de Montjuïc, es va localitzar una nova vil·la. Els materials recuperats permeten establir una fundació d'aquest assentament al segle II-I a.c., i la seva perduració fins al segle IV d.c. (MIRÓ, 1998; RIERA I PALET, 1993; GRANADOS, 1991).

També, als anys 1989-1990, quan es van fer els nous accessos a l'Anella Olímpica des del cinturó del litoral i la Zona Franca, es va localitzar, entre el carrer de Negrell i la nova avinguda dels Ferrocarrils Catalans, una pedrera d'explotació dels gresos de Montjuïc, en ús durant època romana i actualment l'única coneguda a Barcelona (MIRÓ, 1998; GRANADOS, 1991).

Durant el període alt imperial, el caràcter dispers i rural de l'assentament a Montjuïc es mantindrà al sector sud de la muntanya. En aquest moment cal destacar la fundació de *Barcino*, paral·lelament a una intensificació de l'assentament al pla. En aquest context, entre Montjuïc i la ciutat de Barcelona, s'hi han trobat restes de la *pars rustica* d'una nova vil·la a Sant Pau del Camp (segles I-III d.c.- segle V d.c.) i restes d'un mausoleu, destruït vers els segles IV i V d.c. (RIERA I PALET, 1998).

Durant l'antiguitat tardana i Alta Edat Mitjana, la distribució i cronologia del poblament indica una evolució diferenciada entre els vessants nord i sud de Montjuïc. Mentre que al vessant nord s'hi detecta una major pervivència de l'hàbitat, més vinculat a *Barcino*, i les necròpolis es concentren principalment al voltant de la ciutat i entre aquesta i el sector nord-est de Montjuïc (Govern Militar,

Sant Pau del Camp, Vista Alegre i Museu Etnològic), al vessant sud els nuclis rurals documentats en l'època alt imperial semblen presentar un progressiu abandonament (RIERA I PALET, 1998).

Si bé el port barceloní havia estat situat, sembla ser, a l'ampli estuari on desembocava el Llobregat protegit per l'abric natural de la muntanya, ja a l'any 1020 els sediments dipositats pel riu i torrents propers l'havien inutilitzat, i a la zona s'hi havien format llacunes (els Banyols) i un gran estany (l'estany de Port, a la zona actualment coneguda com la Marina de Sants).

La primera referència documental d'ocupació a Montjuïc durant l'època medieval data de l'any 878, en què es redacta un acte de donació d'una terra situada a la muntanya. I documents del segle X assenyalen l'existència d'un nucli de cases amb torres al voltant de l'estany de Port, propietat de famílies de l'elit barcelonina. Entre aquests membres de l'aristocràcia hi havia els vescomtes de Barcelona, que eren senyors feudals del castell de Port, el terme del qual abastava bona part del Pla de Barcelona. Esmentat per primera vegada l'any 1020, va ser destruït amb l'obertura de la carretera del Port l'any 1910, de la mateixa manera que la capella de la Mare de Déu de Port, construïda a uns tres-cents metres del castell, de la qual es tenen les primeres notícies documentades l'any 103, i actualment només se'n conserva el topònim (PIQUER, 1998; PÉREZ I CABALLERO, 1996; HERNÁNDEZ I VALLÈS, 1994; ARMENGOL, 1947).

Finalment, també d'època medieval, es té documentada a Montjuïc l'existència d'una necròpolis jueva a banda i banda del camí que conduïa al castell de Montjuïc, que es correspon amb l'actual carretera del castell. A més de les excavacions portades a terme en els anys '40, es va efectuar una altra en 2001, que va permetre constatar que els límits de la necròpolis s'estenien a tots dos costats de la carretera del castell. A més, es va poder documentar l'existència d'un segon nivell de sepultures concentrades al sector oriental de la necròpolis (FERNÁNDEZ, 2005).

5. MOTIVACIONS I OBJECTIUS DE LA INTERVENCIÓ

Arrel de les obres efectuades per l'empresa **FECSA-ENDESA**, per tal de realitzar una estesa de cable i reforçar la xarxa elèctrica, es va creure necessari fer un seguiment arqueològic amb l'objectiu de documentar i recuperar les possibles restes arqueològiques que hi poguéssim detectar, ja que ens trobem en un espai de gran interès arqueològic i d'alt valor històric. Per tant, hi hauria possibilitats de trobar restes arqueològiques vinculades a la història de Barcelona, donat que:

- el conjunt de la Muntanya de Montjuïc és on s'ha documentat l'ocupació més antiga de tot el terme municipal, a la zona del Morrot.
- Aquesta zona de la muntanya, en època antiga, era una àrea de port, com el mateix topònim indica. Per tant, es poden conservar restes en relació a estructures portuàries.

Així doncs, l'objectiu bàsic del seguiment arqueològic era la documentació de possibles restes existents al subsòl, durant els treballs d'estesa de cable subterrani.

6. METODOLOGIA

La present intervenció preveia l'obertura de la vorera del carrer mitjançant una rasa. La realització d'aquesta va consistir en l'obertura del paviment del carrer, mitjançant un martell pneumàtic, per trencar i aixecar aquest i la capa de preparació de formigó, i posteriorment l'extracció del contingut de la mateixa amb un procediment manual i mecànic, utilitzant pic i pala i l'ajuda d'una màquina Bobcat per tal de buidar la rasa en alguns punts concrets.

El procediment utilitzat a l'hora de practicar la rasa ha estat el d'obrir i buidar la rasa en tota la seva longitud de manera continuada, i un cop col·locat el tub tapar i reposar el paviment del carrer.

La metodologia arqueològica aplicada ha estat la basada en el mètode de registre utilitzat per E.C. Harris (1990) i per A. Carandini (1997). Es tracta de registrar objectivament els elements construïts i estrats que s'identifiquen, realitzant una numeració correlativa d'aquests, sota el nom "d'Unitat Estratigràfica" (U.E.) que individualitza els uns del altres. Cada U.E es registra en una fitxa on s'indica la ubicació en el jaciment, les seves característiques físiques, i la posició física respecte a les altres unitats estratigràfiques amb les que es relaciona.

Aquest mètode també inclou la realització de material gràfic, format per la documentació fotogràfica dels treballs realitzats i plantes i seccions en el cas que s'escaigui. La documentació gràfica consta també d'un plànol topogràfic amb la situació de la rasa dins de la xarxa urbana actual del barri Gòtic.

7. DESCRIPCIÓ DE LES TROBALLES

El dia 11 de març de 2008 van començar les tasques de renovació de la xarxa elèctrica, a partir de la canalització en rasa i instal·lació subterrània de tubs que substituïrien els antics serveis. Aquesta instal·lació s'ha realitzat a partir de l'obertura d'una rasa a la vorera del carrer de Vilageliu i Gavaldà, 1-7 de la ciutat de Barcelona. (Fig. 1 i 2).

Ha estat practicada una única rasa que passarem a descriure a continuació:

La **Rasa 1000** s'inicia a la vorera del C/ Vilageliu i Gavaldà davant del número 1 - a la cantonada amb el carrer de la Mare de Déu de Port- i transcorre paral·lela a la línia de façana actual –de la qual dista 2,40 metres- en direcció NE-SW en un tram de 29 m. fins arribar a l'entrada de l'immoble número 7. La seva amplada és de 0,40 m. i presenta una fondària de 0,70 m.

Inicialment es va procedir a aixecar el paviment de la vorera –UE 1001- format per un nivell d'us de rajoles (panot de 20x20x4), més la capa de preparació de formigó que en total amidava 0,20 m., i un segon nivell d'aportació –UE 1002- constituït per sauló molt net de color marró i textura solta (0,50 m).

Puntualment en algun tram de la rasa han estat localitzats diversos serveis urbans instal·lats anteriorment, que transcorrien paral·lels a la nostra rasa i en alguns casos la creuaven.

En aquesta rasa no es detecta cap mena d'estructura antiga, ni estrat arqueològic que es pugui documentar amb fiabilitat, així com cap evidència de material arqueològic. Com ja hem esmentat anteriorment en part del sector de carrer obert hem pogut localitzar diversos trams de cablejat elèctric així com d'altres instal·lacions. Aquest fet ens constata que aquesta rasa ja havia estat oberta anteriorment i que els estrats documentats serien fruit d'un abocament de terres per tal de tornar a colmatar-la

El dia 13 de març de 2008 finalitza el rebaix de la rasa i com a conseqüència l'actuació arqueològica del control d'aquesta.

8. CONCLUSIONS

Arran de les obres de renovació de la xarxa elèctrica, a partir de la canalització en rasa i instal·lació subterrània de tubs que substituirien els antics serveis, l'empresa **REDES** per encàrrec de **FECSA-ENDESA**, va practicar una rasa d'un total de 29 metres a la vorera del carrer Vilageliu i Gavaldà.

L'actual intervenció estava dirigida a l'avaluació arqueològica del terreny. El resultat un cop realitzat el control de la rasa ha estat el següent:

- Les **Rasa 1000** presenta al llarg del seu recorregut una mateixa seqüència estratigràfica: un primer estrat format pel paviment i preparació de formigó del carrer i un segon nivell d'aportació de terres amb presència de sauló molt net, sense intrusions de cap altre element.

Les conclusions que podem extreure d'aquesta intervenció arqueològica són més aviat poques, ja que les restes, pel que fa a estructures i a material arqueològic són inexistents.

Així doncs, pel que fa a la rasa 1000 no ens aporta cap mena d'estratigrafia fiable ja que aquestes han estat molt afectades per la instal·lació de serveis moderns i no presenten cap mena d'estructura antiga que es pugui documentar.

Cal concloure esmentant que malgrat la intervenció no hem pogut documentar cap estructura arqueològica corresponent a cap fase d'ocupació del carrer. No ha estat localitzada cap resta corresponent a estructures que possiblement es trobarien en el subsòl i que han estat documentades en excavacions anteriors. La informació extreta en altres controls arqueològics portats a terme a la mateixa zona reflexa la conformació d'un espai on es trobarien documentades restes d'època prehistòrica, (jaciment epipaleolític a la zona del Morrot, i estructures del Bronze Final) amb una continuïtat en època ibèrica, i romana com a zona portuària.

Així doncs, caldrà esperar futures intervencions que aportin noves dades per poder avançar en la història d'aquest barri i de la ciutat.

9. BIBLIOGRAFIA

- ARMENGOL, Jaime (1947): *Notas históricas del culto a Santa María de Port de Barcelona*. Imprenta Pulcra. Barcelona.
- CARANDINI, A. (1997): *Historias en la Tierra. Manual de excavación arqueológica*. Ed. Crítica, Barcelona.
- FERNÁNDEZ FRANCA, Pilar (2005): *Memòria de la intervenció arqueològica al carrer Tapioles, 65-73/Anníbal, 2a-2b. Barcelona. (Codi MHCB: 115/04)*. Arxiu del Servei d'Arqueologia Urbana del M.H.C.B. Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Memòria inèdita.
- GRANADOS, Oriol (1991): "Estructura urbana de la ciutat romana", a *Història de Barcelona. Volum 1. La ciutat antiga*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- HARRIS, E.C. (1990): *Principios de estratigrafía arqueológica*. Ed. Crítica, Barcelona.
- HERNÁNDEZ, Francesc Xavier; VALLÈS, Cristina (1994): *Pagesos i menestrals. La vida al Districte abans de la industrialització*. Arxiu Municipal del Districte de Sants-Montjuïc. Barcelona.
- MIRÓ, Carme (1998): "El passat antic de la muntanya de Montjuïc", a *Els barris de Barcelona. Volum II: Sants – Montjuïc, Les Corts, Sarrià – Sant Gervasi*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- PÉREZ, Jaime; CABALLERO, Pablo (1996): *La Zona Franca*. Arxiu Municipal del Districte de Sants-Montjuïc. Barcelona.
- PIQUER, Esperança (1998): "Antecedents històrics de Sants", a *Els barris de Barcelona. Volum II: Sants – Montjuïc, Les Corts, Sarrià – Sant Gervasi*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- RIERA i MORA, S.; PALET i MARTÍNEZ, J. M. (1993): "Evolució del sector de Montjuïc-el Port entre l'època romana i alt medieval (III-X): una contribució a l'estudi diacrònic del paisatge", a *III Congrés d'història de Barcelona. La ciutat i el seu territori, dos mil anys d'història*. (Barcelona 20-22 d'octubre de 1993). Ajuntament de Barcelona. Barcelona.

SÁNCHEZ, Alicia; POMÉS, María (2001): *Historia de Barcelona. De los orígenes a la actualidad*. Ed. Optima, Barcelona.

TRÓCOLI, Isabel G.; SOSPEDRA, Rafel (Eds.) (1992): *Harris Matrix. Sistemas de registre en Arqueologia (2 vols.)*. Pagès Editors, Lleida.

10. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE :1001	
Sector: : C/ Vilageliu i Gavaldà, 1-7		Codi MUHBA: 040/08	Cronologia: s. XX.	
DEFINICIÓ :	Nivell d'ús			
DESCRIPCIÓ :	Paviment del carrer format per rajoles (panot 20x20x4) i capa de preparació de formigó amb una potència de 0,20 m. Cota inicial: 6,70 m.s.n.m.			
MATERIAL DIRECTOR :				
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	1002	Es cobert per	
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE :1002	
Sector: : C/ C/ Vilageliu i Gavaldà, 1-7		Codi MUHBA: 040/08	Cronologia: s. XX.	
DEFINICIÓ :	Nivell d'aportació			
DESCRIPCIÓ :	Sauló de color marró clar i textura solta de 0,50 m. de potència. Cota inicial: 6,50 m.s.n.m.; Cota final: 6,00 m.s.n.m			
MATERIAL DIRECTOR :				
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a		Es cobert per	1001
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

11. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

11.1 Documentació fotogràfica

- **Fotografia 1.** Rasa 1000. C/ Vilageliu i Gavaldà. Procés d'extracció del paviment del carrer.

Fotografia 2. Rasa 1000. C/ Vilageliu i Gavaldà. Procés d'excavació

- **Fotografia 3.** Rasa 1000. C/ Vilageliu i Gavaldà. Tram finalitzat.

Fotografia 4. Rasa 1000. C/ Vilageliu i Gavaldà.
Finalitzada

